

1 Απριλίου 2018

Ζωή Κουρούκλη... Ζωή σαν μυθιστόρημα...

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Ο Άγγελος Κουτσούκης “απλώνει” τις εμπειρίες και αναμνήσεις δίπλα στην μεγάλη τραγουδίστρια.

Την Ζωή Κουρούκλη την γνώρισα τυχαία μέσα από μικρά δισκάκια 45 στροφών. Από αυτά που δεν είχαν φωτογραφία του καλλιτέχνη, παρά μόνο το σήμα της εταιρείας δίσκων. Και αυτό συνέβη στις αρχές της δεκαετίας του '70. Είχε ήδη περάσει η μόδα με την ρορ της δεκαετίας του '60 και περνώντας άφησε πίσω της κάποια δισκάκια με -συνήθως-διασκευές στα ελληνικά ξένων επιτυχιών. Σε ένα τέτοιο ρεπερτόριο πρωτάκουσα την Ζωή, που στην καλύτερη περίπτωση τραγουδούσε "Αυτά τα μάτια ήτανε πλάνα, τρικυμία και τραμοντάνα". Τραγούδι που τότε είχε γίνει μεγάλη επιτυχία, αλλά βέβαια δεν άντεχε σε περισσότερη κριτική.

Με έναν περίεργο τρόπο όμως, ακούγοντας αυτή την φωνή, σου άφηνε την αίσθηση ότι θα μπορούσε να τραγουδήσει πολύ πιο καλά τραγούδια. Αυτή την αίσθηση μου άφησε τότε και υποσυνείδητα καταχωρήθηκε μέσα μου σαν μια πολύ καλή φωνή που όμως δεν είπε τα τραγούδια που θα έπρεπε. Από την άλλη, δεν ήταν μια τραγουδίστρια εν ενεργεία. Δεν την έβλεπες στην ασπρόμαυρη τηλεόραση της εποχής, δεν ηχογραφούσε πια. Έπρεπε να περάσουν αρκετά χρόνια για να ανακαλύψω ότι είχε πίσω της μια μεγάλη καριέρα στο λεγόμενο ελαφρό τραγούδι της εποχής, ότι είχε τραγουδήσει τους πιο σημαντικούς συνθέτες αυτού του είδους. Μεταπολίτευση, αντάρτικα, Θεοδωράκης, Χατζιδάκις, Σαββόπουλος, ρεμπέτικα, χαρακτήρισαν τα χρόνια που ακολούθησαν. Παρ' όλα αυτά, η Ζωή Κουρούκλη είχε καταχωρηθεί μέσα μου σαν μια διακριτική παρουσία, σαν εξαιρετική τραγουδίστρια που πέρασε για λίγο και έφυγε, όπως το ελαφρό

τραγούδι, που καμία σημασία δεν του δίναμε τότε.

Φτάνοντας στα τέλη της δεκαετίας του '80, μια μέρα, στην παρουσίαση κάποιου δίσκου, που δεν θυμάμαι ποιος ήταν, βρέθηκα μέσα σε ένα ασανσέρ με μια παρέα συναδέλφων και τον Μίμη Πλέσσα. Μαζί του ήταν και μια κυρία, πολύ καλοβαλμένη και με έναν αέρα που δεν τον συναντάς κάθε μέρα. Ο κύριος Πλέσσας, χαμογελαστός και ομιλητικός όπως πάντα, συστήνει την κυρία στην ομήγυρη. "Να σας γνωρίσω την Ζωή Κουρούκλη". Για να προσθέσει στην συνέχεια: "Η Ζωή θα ξεκινήσει να κάνει μια εκπομπή στο Κανάλι 1 του Πειραιά". Ειλικρινά δεν θυμάμαι πως ξανασυναντηθήκαμε, προφανώς στον σταθμό. Αυτό που είναι γεγονός είναι ότι σε λίγο καιρό με την Ζωή είχαμε γίνει κολλητοί φίλοι.

Εκείνη μόλις είχε βγει από μια δύσκολη προσωπική κατάσταση, είχε ανάγκη από καινούργιες παρέες και μπαίνοντας με φόρα στην παραγωγή μιας μουσικής εκπομπής ψαχνόταν σε μουσικές που είχε ξεχάσει πώς υπάρχουν. Ανακάλυψα πολύ γρήγορα ότι η αδυναμία της ήταν η jazz, η αγαπημένη της τραγουδίστρια η Julie London και πως στα χρόνια του γάμου της είχε ουσιαστικά ξεκόψει από την μουσική και τα καινούργια μουσικά ρεύματα. Βρεθήκαμε, λοιπόν, να της προτείνω μουσικές, να ακούμε πολύ μουσική και να συζητάμε βράδια ατέλειωτα. Όταν διαπίστωσε ότι, ουσιαστικά, αυτό που ήξερα για εκείνην ήταν τα "χίπικα", όπως τα αποκαλούσε, μου έφερε να ακούσω δίσκους της που δεν ήξερα. Και εκεί ανακάλυψα μια "άλλη" τραγουδίστρια, που είχε τραγουδήσει τους περισσότερους από τους Έλληνες συνθέτες εκείνης της εποχής. Καπνίσης, Πλέσσας, Σπάρτακος, Θεοφανίδης και ανάμεσά τους ο Σταύρος Κουγιουμτζής. Που η Ζωή είχε τραγουδήσει το πρώτο του τραγούδι στο Τρίτο Φεστιβάλ Ελληνικού τραγουδιού.

Παράλληλα, είχε γυρίσει τον κόσμο εκπροσωπώντας την Ελλάδα στα μεγαλύτερα Φεστιβάλ τραγουδιού εκείνης της εποχής, κερδίζοντας πολλές φορές το πρώτο βραβείο. Χαρακτηριστική ατάκα της Ζωής, λέγοντας μου, ας πούμε, για το πρώτο βραβείο που πήρε στο Φεστιβάλ της Βαρκελώνης ερμηνεύοντας το τραγούδι "Μην λες τίποτα", ήταν και η εξής καταπληκτική. "Αυτό το τραγούδι, το τραγούδησα και στα Ισπανικά με τίτλο 'Non digas nada'', κυκλοφόρησε σε όλες τις Ισπανόφωνες χώρες, έγινε, απ' ότι μου είπαν επιτυχία, αλλά δεν έχω το δισκάκι". Το βρήκαμε αρκετά χρόνια μετά. Περιγράφοντας την συμμετοχή της στην Βαρκελώνη, μου είπε τους "αντιπάλους" της στον τελικό. Iva Zannicchi, Tony Dallara, Luigi Tenso και άλλοι σημαντικοί τραγουδιστές της εποχής από όλη την Ευρώπη... Και οι τρεις Ιταλοί έκαναν πολύ σημαντικές καριέρες, έξω από τα σύνορα της Ιταλίας. Στην πρόβα η Ζωή τραγούδησε χαμηλά, σχεδόν ψιθυριστά, για να κρατήσει δυνάμεις για τον τελικό. Οπότε την πλησιάζει ο Dallara και της λέει μπροστά σε όλους πονηρά. "Είπα κι εγώ! Μια τόσο ωραία γυναίκα δεν μπορεί να είναι και καλή τραγουδίστρια!" Στον τελικό η Ζωή τα έδωσε όλα και πήρε το

πρώτο βραβείο, με την ψηφοφορία του κοινού. Τότε, μπροστά σε όλους, ο Dallara της έδωσε συγχαρητήρια και ζήτησε συγνώμη.

Στο Φεστιβάλ του Σόποτ, στην Πολωνία, πήρε το πρώτο βραβείο τραγουδώντας τον “Καπετάν Φαφαλιό”, του Κώστα Καπνίση, ενώ στην πρώτη σειρά των καθισμάτων καθόταν το πλήρωμα ενός ελληνικού εμπορικού πλοίου που αποθέωσε την ελληνική αποστολή. Το απίστευτο, όμως, περιστατικό συνέβη στο Ρίο ντε Τζανέιρο. Η Ζωή συμμετείχε με ένα τραγούδι του Κώστα Καπνίση και στην Αμερικανική αποστολή με τραγουδίστρια την Nathalie Cole, συμμετείχε ο Quincy Jones. Πρόεδρος της επιτροπής του φεστιβάλ, ο βραβευμένος με τέσσερα βραβεία Oscar και δέκα βραβεία Grammy, Henry Mancini, ένας από τους πιο σημαντικούς συνθέτες του 20ου αιώνα στην καλύτερη του εποχή. Ούτε λίγο, ούτε πολύ, της έκανε πρόταση να τον ακολουθήσει μετά το Φεστιβάλ στο Λος Άντζελες. Στην εύλογη απορία μου “και γιατί δεν πήγες;” μου απάντησε αφοπλιστικά “γιατί όταν το είπα τηλεφωνικά στον άντρα μου, μου είπε πως αν πήγαινα δεν θα ξαναέβλεπα την κόρη μου”.

Κάπως έτσι αποσύρθηκε σιγά-σιγά. Γενικά, είχε πάρει τις αποστάσεις της από το τραγούδι, πράγμα που μου φαινόταν απίστευτο γιατί την ίδια στιγμή διαπίστωνα ότι το λάτρευε. Όταν της το είπα, από αυτά που μου απάντησε καταλάβαινα ότι δεν είχε την φιλοδοξία να γίνει σταρ. Αγαπούσε τη μουσική και το τραγούδι αλλά μέχρι εκεί. Σιγά σιγά καταλάβαινα ότι εκτός από αυτό είχε εγκλωβιστεί σε έναν δύσκολο γάμο που το να είσαι τραγουδίστρια ήταν κακό και μη επιτρεπτό κοινωνικά. Όλα τα χρόνια που κράτησε ο γάμος της, ουσιαστικά τα έζησε “ως κυρία του Ψυχικού”, προσπαθώντας να ξεχάσει πώς υπήρξε τραγουδίστρια. Τελικά το διαζύγιο δεν το απέφυγε και βρέθηκε στα πενήντα κάτι της να στήνει μια ζωή από την αρχή. Τα κατάφερε.

Πηγή: provocateur.gr